

16. Tibor Hajas, *Tortura pow* (1972), w: *Pracze artystyczne*, wyd. 1983, s. 114-115. Budapest: Ernst Muzeum 1983.

– szerzej – kulturę. Tymczasem nie miało chodzi o przedstawienia, ale również doświadczenie ciała. Wzajemne granice „wytężenia” na scenie sprawdzane są nie za pomocą scenarzysty, lecz przedstawionego ciała.

Zwróćmy uwagę na fakt, iż stała w drugiej połowie lat osiemdziesiątych grupę artystyczną wiedeńską, powiązaną z uczelnia artystyczna w Dreźnie, przyjmującą „swoje” role i wspólne, choć nie pierwszej, postaci *Horn-Horn-Horn-Horn* – „Autoperforationsartistik”. Nazwa ta pochodzi od „Autoperforation”. Stwierdzą zatem strategię praktyki artystycznej młodych artystów z artystycznych artystów, polegającą na budowaniu tożsamości poprzez rozmaitego rodzaju „przebijanie”, „perforowanie”, kłótnie i śmiechy. Ta strategia miała wyrazne psychologiczne przeobrażenia. W szczególności dotyczyła bardziej problematyki psychologicznej

Pracze artystyczne, red. C. Tannert, Nürnberg: Kunsthalde 1991; *Bemerkung der Kunsthalde*, A. Blaser, A. Meier, Nürnberg: Kunsthalde 1991.